

Dan Mills

SNIPER ONE

**Britský odstřelovač
v obklíčení iráckých povstalců**

OMNIBOOKS

DAN MILLS
SNIPER ONE

Original English language edition first published by Penguin
Books Ltd., London

Text copyright Sniper One © Dan Mills 2008

The author has asserted his mortal rights

All rights reserved

Translation © 2017 Daniel Dominik

ISBN 978-80-8778-897-4 (pdf)

Dan Mills

SNIPER ONE

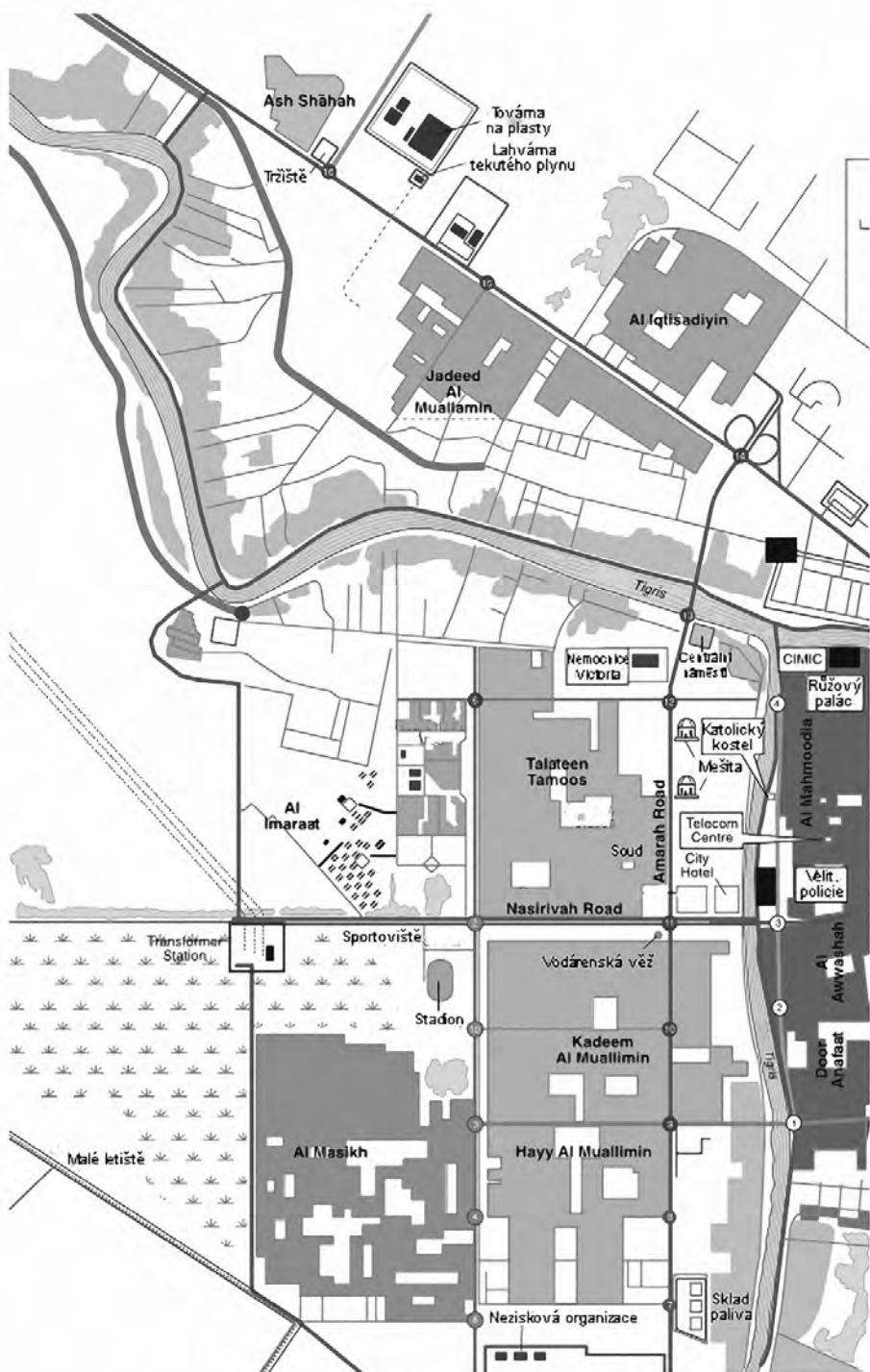
Britský odstřelovač v obklíčení iráckých povstalců

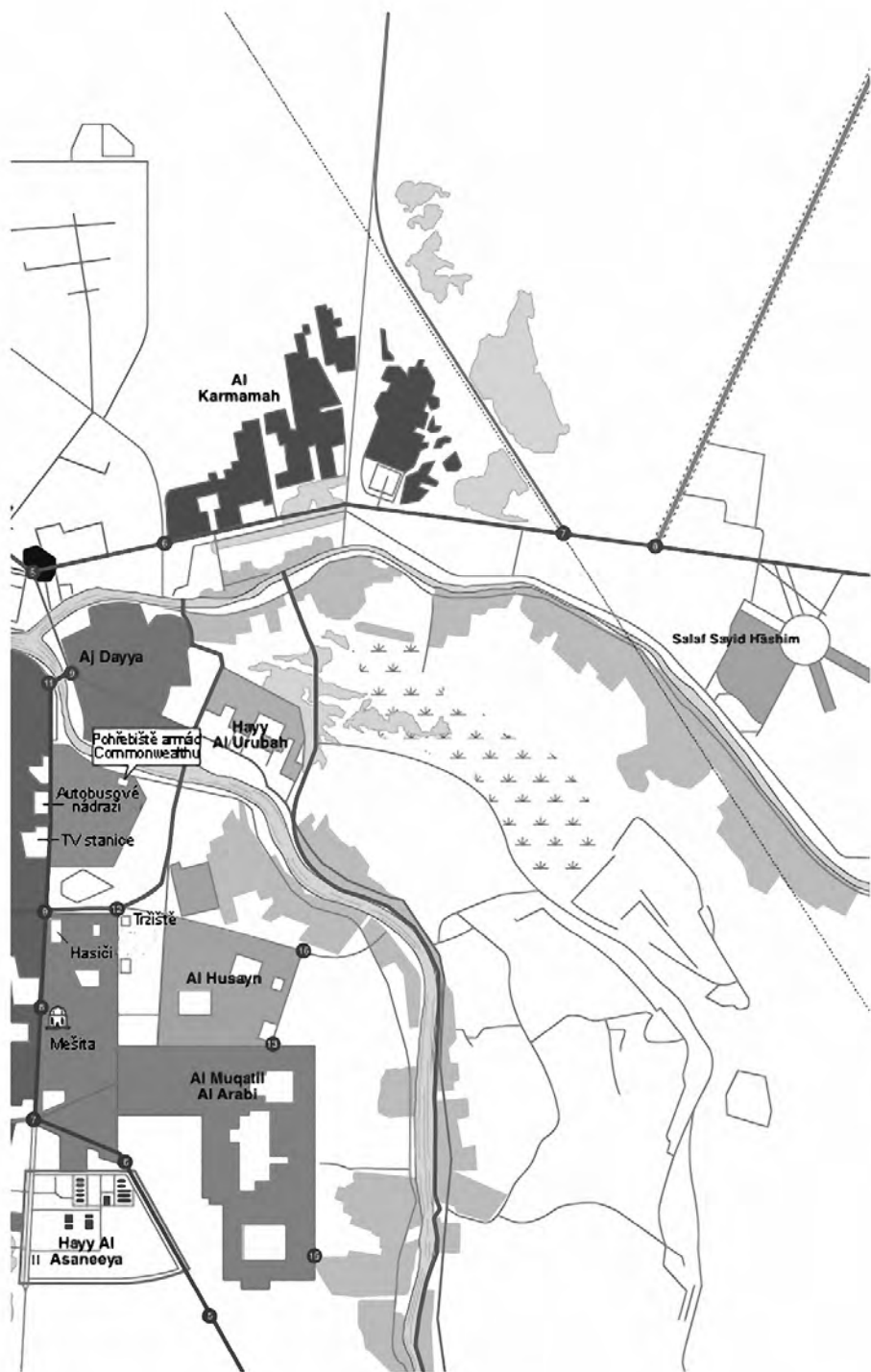
OMNIBOOKS

2017

Až se zítra vrátíte domů, neočekávejte, že bude někdo vědět, čím jste si prošli. A dokonce i kdyby to někdo věděl, většině lidí by to bylo asi úplně jedno. Někteří z vás možná dostanou medaili, kterou si zasloužili, ale mnohem víc z vás ji nedostane. Ale uvědomte si tohle: všichni jste teď členy klubu frontových vojáků a to je nejexkluzivnější klub na světě.

Podplukovník Matthew Maer
velící důstojník
1. prapor Královského pluku princezny z Walesu
tábor Abú Nadží, říjen 2004

ÚVOD

18. dubna 2004

„Střelec horní okno,“ zvolal H.

H byl první, kdo ho ze své vyvýšené pozice, jako horní krytí vzadu na Dazově Snatchi, (obrněném Land Roveru) spatřil.

Jakmile jsem to volání uslyšel, ohlédl jsem se po střelci. Ve chvíli, kdy se dozvíte, že na vás míří zbraň, pátráte po cílech. A byl tam, v horním okně zlověstné třípodlažní budovy v dobře opevněném areálu. Na budovy v Amáře měla nezvykle čerstvý bílý nátěr a mříže na všech oknech.

Když jsem ho spatřil, začínal prostrkávat železnou mříží AK-47. V jasném slunečním světle se leskla kovová hlaveň. Jak se střelec pomalu pohyboval ze strany na stranu, zdálo se, že se nemůže rozhodnout, na koho z nás devíti chce zamířit nejdříve.

Už jsem pozpátku krácel ke svému Land Roveru, dalšímu vozidlu v malé hliďce, zaparkovanému na silnici asi o padesát metrů dál. Ale Dazovo vozidlo bylo na druhé straně silnice jen patnáct metrů od přední brány areálu. Pokud to byl alespoň trochu schopný střelec, byli jsme všichni jako kachny sedící na rybníce.

Živě konverzoval s dvojicí svých poskoků - jedním starším a jedním mladším. Všichni byli vousatí, oblečení v černých hábitech, a měli na sobě hrudní nosiče ze zeleného plátna.

Zdálo se, že spolu klábosí a skoro jsem je slyšel, jak posuzují situaci: „Máme, nebo nemáme?“

Pak se brána s hlasitým kovovým třesknutím zavřela. Čtyři naštvaní chlápci se stejnými dlouhými islamistickými vousy, kteří křičeli na Daze a na mne, se náhle nahrnuli zpět dovnitř.

Myslí si to, co si myslím já. Tohle to odstartuje. Věděl jsem to.

Teď to bylo poprvé, co jsme byli tak daleko od základny. Ale já jsem absolvoval dost turnusů v severním Irsku, abych pochopil, co se tu děje.

Atmosféra se rychle zhoršovala. Můj mozek se snažil udržet tempo s během událostí. Už jsem se rozhodl odtud vypadnout a řekl jsem chlapům, aby si nastoupili. Teď to vypadalo, že náš čas už vypršel.

Ihned a nedobrovolně jsem zrychlil, když jsem se pozpátku vracel. Chtěl jsem se otočit, abych se podíval, kam jdu, ale nechtěl jsem z těch klaunů v horním okně spustit oči.

Do prdele. Jak jsme se mohli dostat tak rychle do takových sraček?

Nemohl jsem se otočit a běžet ke Snatchi, protože by to znamenalo, že jsem před těmi cvoky, ať byli kdokoliv, ztratil tvář. A tohle britská armáda nedělá. Ale také jsem věděl, že nemám čas poflakovat se kolem.

Nerozčiluj se Danny Boy. Zachovej si pomalý srdeční tep a soustřed se. Nikomu tím nepomůžeš, když budeš panikařit jak holka.

„Sleduji ho!“ zvolal Smudge.

„Vidíme ho,“ řekl o vteřinu později Ads společně s pár dalšími kluky.

Netrvalo to ani čtyři vteřiny a další tři chlapi zajišťující ve dvou Snatchích horní krytí namířili na horní okno lehké kulometry Minimi.

Dobře. Alespoň jsou všichni chlapci vzhůru. Kdyby nebyli během takového dramatu vzhůru, neřeklo by to navíc nic dobrého o mém způsobu vedení výcviku.

Reakce kluků mě trochu uklidnila. Koneckonců zbraně nebyly v tomto pustém a zapomenutém koutě Iráku nic neobvyklého. Bylo známo, že i babičky se procházejí ulicemi města s AK-47 přehozenými přes rameno. To ovšem neznamenalo, že by chtěly někoho sejmout.

Dostal jsem se na deset metrů ke svému Snatchi a potřebovali jsme jen pár dalších vteřin, abychom nastoupili do Land Roverů a fofrem vyrazili domů.

Žádný problém.

V tu chvíli přilétl přes zeď areálu granát. Všichni jsme ho uviděli současně. Pět, šest hlasů vykřiklo současně: „Granát!“

Pak se všechno zpomalilo. Granátu trvalo věčnost, než absolvoval svůj dvacetimetrový let vzduchem. Tmavý oválný předmět velikosti broskve, plný utrpení.

Na jeho stoupající dráze odskočila pojišťovací páčka a se slabým cinknutím přistála na chodníku. Uvolnění páčky umožnilo kladívku tvrdě udeřit na kapsli, což zapálilo rozbušku střelného prachu, která začala prudce hořet a vytvářet dostatečnou teplotu, aby vznikla výbušnou nálož.

Můj zástupce Daz byl poslední, kdo ho spatřil. Stál za svým Snatchem otočený zády k areálu. Když se obrátil, stále tikající granát prolétl nad střechou Land Roveru a s tupým zvukem ho zasáhl přímo do hrudníku.

Daz zůstal chvíli stát na místě jako zkamenělý a s ústy otevřenými v šoku. Granát se odrazil od hrudní destičky v neprůstřelné vestě dolů na chodník a pak se pomalu skutálel na silnici a pod samotný Snatch.

Všichni se v zoufalém úniku vrhli instinktivně k zemi a kryli si obličej.

Další vteřina absolutního ticha.

Pak *PRÁSK*.

Oslepující záblesk světla, pulzující tlaková vlna a ohlušující rána; všechno najednou. Střepiny létaly na všechny strany; vzduchem svištěly stovky rudých horkých kousků kovu, odrážely se od kovové brány, kamenných zdí a mého Snatche. Zároveň šlehala špinavou ulici okamžitá vichřice prachu a sutě a do vzdálenosti deseti metrů pokryla všechny vrstvou špíny a skvrnami od motorového oleje.

Vše, co jsem slyšel, bylo zvonění v uších, zhoršované druhotnou ozvěnou zvuků odrážejících se od okolních budov zpět do našich potlučených zvukovodů.

Konečně znovu ticho. Takže jsem se odvážil vzhlednout. Granát vybuchl přímo pod kapotou Snatche a rozsekal motorový prostor na kusy.

Sakra, to bylo blízko.

Na chvíli se zdálo, že jsme se z toho dostali. Znovu jsem vzhlédl a uviděl Snatche v plamenech. Ale nikdo nekřičel a všichni stáli na nohou.

Jako dalšího jsem uslyšel Daze.

„Kurva! Koupil jsem to. Do prdele!“ křičel stále znovu a znovu.

Napůl běžel a napůl kulhal po chodníku ke mně a mému Snatchi. S mohutným přílivem adrenalinu do nervového systému mu trvalo pár vteřin, než zjistil, co se mu stalo.

Obě nohavice měl značně potřhané a na oděvu s pouštním maskováním se mu od pasu až po svršky bot začaly objevovat desítky krvavých skvrn v barvě bordó. Jak kulhal, začala unikat z jeho pravé boty krev a zanechávala za ním na silnici tenkou červenou stopu.

Ušel deset metrů, pak klopýtl z chodníku a zhroutil se na zem přímo uprostřed silnice. Jeho tělo mu evidentně řeklo, že už nikam nejde.

Když si Daz vzpomněl na výcvik v první pomoci, otočil se na záda a začal máchat nohama ve vzduchu, aby zabránil krvácení ze zranění.

„Kurva, kurva, zasraný parchanti,“ pokračoval, když s nimi divoce třásl.

Naneštěstí se Daz rozhodl zhroutit se v palebném poli všech možných střeleckých pozic uvnitř areálu.

Ohlédl jsem se k němu. Většina zamřížovaných oken budovy se nyní plnila střelci a mířila na nás minimálně desítky hlavní AK-47. A zrovna když začal předvádět na zádech ležícího brouka, začaly přilétat kulky. Ti střelci použili výbuch granátu jako záměrný bod k zahájení palby.

Ježíši, právě jsme zde vstoupili do nového světa.

Vážnost našich nesnází na mne zapůsobila jako facka. Tohle bylo skutečné a mohlo to být jen horší. Kulky bušily do silnice všude kolem Daze a vyhazovaly do vzduchu malé obláčky prachu. Také se odrážely od pancéřových boků obou Snatchů. Kropili nás celými zásobníky plně automatickou palbou. Jedna kulka prosvítlila přímo nad mou hlavou a s prasknutím rozrazila vzduch. Absolutně nedisciplinovaná palba, ale bylo jí dost, aby nás rozsekala na kusy.

Daz ležící v otevřeném prostoru představoval pro střelce perfektní cíl. Museli jsme ho odtamtud dostat, ale to znamenalo běžet přímo do smrtě kulek.

Do prdele, to je ale průser. Už nebyl čas přemýšlet. S Adsem po boku jsem dosprintoval těch třicet metrů k Dazovi v rekordním čase.

Každý jsme ho popadli za jednu paži a odtáhli ho tváří dolů co nejrychleji zpět za můj vůz a mimo palebné pole. Zmučeně křičel, jak se jeho zranění dřela o asfalt. Nebyl ale jiný způsob jak to udělat.

Nějak jsme se dostali ke Snatchi, aniž by nás trefili. Ale moji další dva muži poskytující horní krytí, Louey a Smudge, palbu stále neopřetovali. Na tuto chvíli se připravovali celý svůj vojenský život a měli v rukou dva zatracené dobré lehké kulomety Minimi. Ale stále byli v šoku z toho, co viděli.

Spatřit někoho vyhozeného do vzduchu před vašima očima není moc hezké, natož pokud jde o dobrého kámoše. Ti dva dvacetiletí vojáci byli vyděšení k smrti a nehodlali se už déle poflakovat kolem tváří v tvář v tom dešti kulek.

Všech nás devět se nyní krylo v Land Roverech nebo za nimi, a teď se z nich pro střelce staly velké špinavé magnety na kulky. Naložili jsme Daze dozadu jednoho z nich, jelikož mu jeho pancéřované boky poskytly trochu lepší krytí před odraženými kulkami.

Uvnitř jsem měl možnost ho rychle prohlédnout.

Byl pořádně zřízený. Střepiny ho pokropily na obou nohou a dírky měl od stehů až po pouštní boty. Měl zhruba desítku vážných zranění tkáň. Obzvláště pravá noha byla ošklivě zřízená a byla to jen změř potrhání boty a krve bublající a tuhnoucí na jeho spleené a rozcupované bílé ponožce.

Uvnitř těch děr byla spousta různých velkých střepin granátu, které mu prorazily kůži, spolu s dalšími kousky trosek, které výbuch cestou k němu vymrštil z příkopu. Musela to být nesnesitelná bolest.

Byl z něho cítit silný pach výbušniny a spáleného masa. Také ztratil hodně barvy ve tváři. Mžikal očima a opakovaně upadal do bezvědomí a zase se z něj probíral.

„Dazi, ty pitomče blbej,“ řekl jsem ve snaze pozvednout ho na duchu, „měl ses raději zhroutit v nějakém krytí než uprostřed té zasrané silnice, kámo.“

Dokázal se usmát. Na člověka v tak mizerném stavu přijal tu kritiku dobře. Ale čas rychle ubíhal a my byli přitisknuti k zemi.

Díky pravidelným dávkám automatické palby z areálu v pozadí se od boků Snatchů stále odrážely s vysokým drnčivým zvukem kulky.

Vítejte v Amáři.

Musel jsem učinit nějaká rozhodnutí a to rychle. Už to opravdu začalo a my dostávali přímo uprostřed toho všeho nakládačku se svými ptáky vlajícími ve větru.

KAPITOLA I

Poprvé jsme se dozvěděli, kam jdeme, jedno deštivé listopadové ráno v Tidworthu.

Před naši shromážděnou jednotku se postavil nový velitel praporu, aby nám to oznámil. Jeho první slova byla: „Dobré ráno. Jmenuji se podplukovník Matt Maer. Jsem váš nový velitel a během dvaceti týdnů budeme nasazeni do jižního Iráku.“

Byl to normální přehnaně dramatický blábol, s nímž noví velitelé přicházejí, protože doufají, že to na nás udělá dojem. Ovšem ono to fungovalo – dojem na nás udělal. Šli jsme do Iráku.

Když jsme se tam dostali, byl to už rok od svržení vlády Saddáma Husajna. Mariňáci a paragáni byli dávno pryč a tou dobou se jižní Irák objevil dokonce jen zřídka v televizi. Ale bylo nám to fuk. Byla to skvělá novinka. Konečně jsme jeli na nějaké zajímavé místo.

Plukovník Maer ve svém proslovu také dodal: „Bude to turnus jako žádný jiný.“ A ani jeden ze šesti set vojáků v té místnosti neměl v tu chvíli tušení, jak pravdivými se ta slova ukážou.

Po několik dalších dní zavládlo v našem táboře na hranici mezi hrabstvími Hampshire a Wiltshire totální šílenství. Telefony nepřestávaly zvonit. Vojáci sloužící mimo prapor se snažili využít veškeré povolené triky, aby se z přidělení po celé zemi dostali zpět. Jiní, kteří nedávno podepsali ukončení služby v armádě, se zoufale snažili ty papíry ukrást a roztrhat je. Tohle si nikdo nechtěl nechat ujít.

Byli to hasiči, kdo nás vyřadil z invaze. Kvůli jejich podělané stávce jsme přišli o účast na největším nasazení britských jednotek od druhé světové války. Vláda využila vojáky v hasičských vozech z padesátých let jako nouzové opatření během vyjednávání o platech. Takže zatímco třiačtyřicet tisíc našich kolegů útočilo na pláže jižního Iráku, my jsme v Hampshire zachraňovali kočky ze stromů. Bylo to k pláči.

Také jsme si vyměnili nějaké sprostárny, když jsme projížděli kolem stávkových hlídek hasičů. Z těchto aut se žádné troubení klaksonů neozvalo.

„Zatrub, pokud podporuješ hasiče,“ křičeli na nás.

„Neserte a vraťte se do práce, vy líní kretění,“ odpovídali jsme jim.

„Vy kokoti, kvůli vám jsme nemohli jet do Iráku.“

Jako by to samo o sobě nebylo dost blbé, jen těsně jsme přišli o příležitost dostat se do první války v Zálivu. Tehdy, v roce 1991, byl prapor tak přesvědčen, že nás povolají, že dokonce začal balit naši výstroj do námořních kontejnerů. Dokonce jsme začali přestříkávat všechna naše vozidla pískovou barvou. Jenže válka pak skončila tak rychle, že už nás nepotřebovali.

Paragáni nás obrali o možnost jít na Falklandy. Byli jsme všichni připraveni, ale ministerstvo obrany je přepravilo letecky z cvičení v Belize, takže tam mohli jít místo nás.

Pravdou bylo, že 1. prapor Královského pluku princezny z Walesu (PWRR), nešel nikdy nikam.

Jsmo pěší pluk přiřazený Londýnu a jižním hrabstvím. Přestože nás oficiálně založili až v roce 1992 při slučování útvarů a během armádních škrtů na konci studené války, stále jsme jeden ze starších anglických bojových pluků. A to díky našim předchůdcům, které je možné vysledovat zpět až do roku 1661 a obrany Tangeru. Máme přezdívku Tygři a ta pochází od dalších slavných předchůdců, 67. pěšího pluku, který sloužil nepřetržitě jedenadvacet let v Indii.

Jedna nebo druhá jednotka, ke které jsme měli vztah, bojovala doslova v každém tažení, kterého se britská armáda kdy zúčastnila. Pak to asi před padesáti lety z nějakého důvodu přestalo.

Nejsme žádné hvězdy a s těžší jsme se za posledních třicet let objevili ve zprávách. Samozřejmě kromě toho, když jsme během toho slučování převzali jméno princezny Diany. To ale skončilo celkem brzy, když o pět let později zemřela. Nic z toho neznamenal, že bychom nebyli zatraceně dobrá bojová jednotka, již jsem byl hrdým příslušníkem. Hodně bojových pluků na tom bylo jako my. Nikdo z nás nedostal možnost prokázat svou hodnotu tak dlouho, že si ministerstvo obrany začínalo myslet, že žádnou hodnotu ani nemáme.

Bylo mi šestatřicet let, vojákem jsem byl osmnáct let a odstřelovačem deset. Absolvoval jsem šest turnusů v Severním Irsku, jeden v Kosovu a jeden v Bosně, a přesto jsem ani jednou nevystřelil ze své pušky v bojovém nasazení. Kdokoliv byl v osmdesátých a devadesátých letech v Severním Irsku, měl vlasy ožehnuté pár bombami IRA. Ale jelikož na mne skutečně nestřílel žádný nepřítel, který by stál přede

mnou a já nedostal šanci střelbu opětovat, nutilo mě to klást si otázku, zda se budu moci někdy nazývat pravým vojákem.

Vyrostl jsem ve vesnici poblíž Sloughu v Berkshire jako druhé dítě ze čtyř. V roce 1984 jsem se jako šestnáctiletý chlapec dal k armádě poté, co mi jakýsi náborář hodil do poštovní schránky leták. Nastoupil jsem do Královního pluku, mého místního regionálního pluku, protože mi to řekl rotmistr v náborové kanceláři. Služba v armádě je tak trochu naše rodinná tradice. Můj mladší bratr je armádní ženista a má sestra byla signalistkou, dokud z armády neodešla a nedala se k policii. Můj táta byl hasič a sloužil spolu se svými dvěma bratry na stejné hasičské stanici. Moje máma byla operátorkou u telefonní společnosti a můj dědeček byl u Královských ženistů.

Byl jsem dvakrát ženatý a rozvedený a měl jsem tři děti - dvě dcery z prvního manželství a syna z druhého. Armáda a manželství nejdou moc dohromady, protože doma ve skutečnosti nikdy nejste. V roce 1998 jsem na osmnáct měsíců z armády odešel, jelikož mi vadilo být tak často pryč. Ale když jsem zjistil, že civilní ulice nesnáším ještě víc, podepsal jsem to znovu.

Nikdy jsem nebyl zrovna kasárenský typ vojáka, který si užívá všechno to ošacení a formality s tím spojené. Ve skutečnosti bylo mou představou pekla stát na stráži před Buckinghamským palácem. Ale vždy jsem byl rád venku v terénu a dělal práci, za kterou jsem byl placený. Proto jsem se stal odstřelovačem. To je profesionální vojákování na vyšší úrovni.

Jako velitel odstřelovačské čety praporu bych byl první, kdo by si přiznal, že jsme se dostali na vysokou úroveň. Na hlupáky si moc nepotrpím. Ale jestli to jsou opravdu dobří vojáci, jsem celkem velkorysý a dávám jim hodně prostoru.

Všichni jsme si byli dobře vědomi toho, že v Iráku teď jde hlavně o budování národa, a ne o bojování. Ale stále jsme byli v sedmém nebi. Byli jsme šťastní jako blechy, že na nás konečně přišla řada. Nebyl to Balkán a nebylo to Severní Irsko. Kdo ví, možná dostaneme konečně možnost vyzkoušet ty úžasné zbraně, se kterými jsme celé roky tak tvrdě cvičili.

Pláckem přiděleným našemu praporu byl guvernérát Majsán v nejsevernějším výběžku chudého šíitského jihu pod britskou kontrolou. Jeho hlavním městem, které bude mít na starost má rota, byla Amára. Nikdy jsem o tom místě neslyšel, ale znělo správně irácky a to mi stačilo.

Prapor sestával ze čtyř rot. Tři z nich, A, B a C se přesouvaly v obrněných transportérech Warrior, protože jsme byli obrněná jednotka. A pak jsme tu byli my, rota Y, sto šest podpůrných zbraňových expertů praporu. Naše rota se členila do čtyř čet: minometné, protitankové, průzkumné a odstřelovačské.

K praporu jsem se nedávno vrátil z funkce instruktora ve výcvikovém centru v Cattericku. Jakmile jsem se dozvěděl o Iráku, bylo mou zodpovědností dostat četú do bojové připravenosti pro obtížné operační nasazení. Byl jsem dvanáct let vycvičeným odstřelovačem a sloužil jsem v četě na dvou předchozích turnusech. Teď jsem jí velel a to byla má vysněná práce.

Být odstřelovačem je nejtvrďší prací v každé pěchotní jednotce. Nejtěžší je se kvalifikovat a odstřelovači britské armády jsou nejlepší na světě. To je další důvod, proč jsem se jím chtěl stát. Toužil jsem být nejlepší.

Četa měla patnáct mužů a všichni byli vycvičení odstřelovači: jednoho rotmistra (mne), tři rotné, tři četaře a osm vojínů.

Když jsem četú převzal, rozhodl jsem se, že potřebujeme udělat probírku. Takže jsem zorganizoval výběrový kurz, který mi umožnil od nuly rozřadit všechny chlapy. Přihlášily se jich doslova desítky, protože to je nejlepší práce v jednotce. Mohl jsem si dovolit být celkem nemilosrdný a dostat ty opravdu nejlepší. Když jsem s nimi skončil, byla to skvělá partička mládenců. Osobně jsem si vybral čtrnáct nejlepších zabijáků v praporu.

U odstřelovače je rozdíl v tom, že vidíte oči muže, kterého zabijíte. Vidíte na něm vše, protože jste ho nejspíše minuty nebo možná i hodiny studovali. Takže když tisknete spoušť, musíte být schopni oprostít se od vědomí, že mu berete život. Nemá význam posílat někoho do osmitýdenního fyzicky a psychicky náročného výcviku, který, když na to přijde, je schopen myslet jen na manželku a děti, které má jeho cíl možná doma. Může být klidně otcem osmi dětí a živit čtyři prarodiče. Ale je to nepřítel a o tom to je. Je to fakt na hovno.

Nemůžete naučit lidi, jak se mají cítit, když k tomu dojde. Proto je výběr správné osobnosti na tu práci tak důležitý. Pokud to jsou alespoň trochu slušní vojáci, měli by být v každém případě dobrými střelci. Takže hledáte především někoho psychicky odolného a vytrvalého.

Odstřelovač musí být povahou tak trochu lovec. Musí si užívat stopování a zabití. Nemůžete být ani natvrdlý, protože se musíte naučit

spoustu věcí a provést pár výpočtů. Už jen dobře odhadnout vzdálenost není úplně snadné.

Stisknutí spouště a zasažení cíle je jen malá část toho všeho. Musíte být také dobří v tom, jak se dostat na správné místo a z něj, aniž byste byli spatřeni. Jinak budete také zabiti. To znamená vyrovnat se se spoustou nepohodlí a bolesti. Nakonec budete ležet celé dny v díře plné vody. Nebo ve stísněném podkroví, či na odkryté střeše. Musíte být zvyklý být mokrý, unavený, špinavý a cítit se bídne, a musíte mít nákladák plný trpělivosti.

Brzy jsme se stali těsně spjatou partičkou. Odstřelování je černou magií, které málokdo rozumí a ještě méně jich je v tom dobrých. A to jim vadí. Ale právě to nás jako jednotku sblížovalo. Hodně chlapů bylo tak pyšných na to, čím teď jsou, že šli ven a nechali si na biceps vytetovat klasické odstřelovačské logo, dvě zkřížené pušky s písmenem „S“ nad nimi.

Vždy jsme se oslovovali jen křestními jmény. Žádné hovadiny s „pane“. Všichni v četě měli přezdívkou. Moje byla „Mnich“ na konto mé řádnoucí kštic. Drží parchanti. Průměrný věk v četě byl čtyřicet let, takže chlapi byli o pár let starší a zralejší než průměrný kluk ve střelecké rotě.

Také jsme vypadali jinak než všichni ostatní. Okamžitě nás odlišovala naše přesná zbraň. Naším hlavním pracovním nástrojem nebyla běžná armádní útočná puška SA80 ráže 5,56 mm, ale jednoranná opakovací odstřelovačská puška L96 ráže 7,62 mm. Říká se jí „dlouhán“.

Také jsme byli hrdí na to, že jsme se oblékali ošuntěle. Dokonce i v kasárnách jsme chodili bez hodnotných označení a vypadali všeobecně neupraveně, protože takhle děláme svou práci. Poflakovali jsme se kolem s košilemi vytaženými ven z kalhot a s nevyhrnutými rukávy, a s neostříhanými vlasy a kotletami. Nenosili jsme na kalhotách nákolníky, což znamenalo, že sahaly až dolů a zakrývaly nám skoro celé kanady.

Ale byli jsme ošuntělí z dobrých vojenských důvodů. Neradi si pereme v poli oblečení, protože musíme páchnout jako země, na které pracujeme. Pokud se pokusíte skrýt ve vysoké trávě a voníte po Persilu, moc dlouho naživu nevydržíte. A vyčnívající velké černé kožené kanady také nejsou nejlepším maskováním, tedy pokud se nesnažíte ukrýt se na asfaltové silnici.

Proto nás štábní praporčíci na celém světě nenávidějí. Nemají rádi

odstřelovače, jelikož obvykle kašlou na věci, které je skutečně obtěžují. Štábní praporčíci by chtěli, aby byli všichni jako ze škatulky s naleštěnými botami a knoflíky. Ale to nás nezajímá, protože kvůli tomu lépe střílet nebudete.

Odstřelovači mají v moderní válce dvě učebnicové role. Tou první je průzkum. Spolu s průzkumnou četou jsou odstřelovači očima a ušima bojové skupiny. Získáváme informace buď pozorováním z úkrytu, nebo na dlouhou vzdálenost, abychom si vytvořili obrázek o síle nepřítele a jeho pohybech. Informace jsou někdy mocnější než vystřelení kulky. Můžete dozadu nahlásit pozice tanků nebo motorizovaných pěších jednotek a nechat je zlikvidovat dělostřelectvem, aniž byste vůbec prozradili svou pozici.

Druhou rolí je likvidovat prioritní cíle. Naším úkolem je co nejdříve narušovat nepřátelské plány a způsob, jakým bojuje. Na začátku seznamu jsou vždy nepřátelští velitelé a jejich vyšší důstojníci. To je ponechá bez vedení a zasévá to mezi ně zmatek. Nejnižší prioritu mají obyčejní vojáci, protože ztráta jednoho nebo dvou z nich nemá na nepřátelský útok žádný vliv. Ale pokud jsou to jediné cíle v dohledu, pak je stejně všechny zabijete.

Jsmo vycvičení, abychom operovali kdekoliv, zpoza našich linií, uprostřed země nikoho nebo dokonce hluboko za nepřátelskými liniemi, abychom narušovali týl. Vždycky první odcházíme a poslední přicházíme. Dávno minuly dny osamělých odstřelovačů dělajících svou práci uprostřed ničeho. Dnes to jsou konkrétnější úkoly v hlídkových skupinách dvou, čtyř nebo osmi mužů a někdy dokonce celé čtyři.

Naším heslem je „jeden výstřel, jedno zabítí“. V žádném oboru není pravdivější, že minout o centimetr je stejné jako minout o kilometr. Je to víc než jen věc osobní hrdosti. Pokud minete, dáváte cíli možnost, aby vás další den zabil.

Dnešní odstřelovači pracují ve dvojicích. Střelec a pozorovatel. Střelci se říká Číslo jedna. Ovládá zbraň od jejího postavení až po stisk spouště. Číslo dva pro něj vyhledává cíle, kontroluje jeho výpočty vzdálenosti a síly větru, a kryje mu záda.

Elitou naší čtyř bylo sedm kvalifikovaných Čísel jedna s nášivkou - já, Daz, Chris, Fitz, Ads, Longy a Oost. Všichni jsme byli vycvičení ke střelbě. Čísla dvě byli Smudge, Rob, Ben, H, Sam, DV, Des a Spikey. Jelikož mé jméno bylo na všech administrativních seznamech čtyř vždy na prvním místě, označovali mě ve vojenské hantýrce jako Sniper One.

Těch prvních pár týdnů poté, co plukovník Maer nechal vybuchnout tu bombu o Iráku, byl Tidworth úplně plný šílených spekulací o tom, jaký ten turnus může být. Chytali jsme se každého kousku drby, jako by to byla objevená zpráva z hvězd. Dale, štábní praporčík naší roty, přišel s nejlepší fámou jednou večer v poddůstojnické jídelně.

Spiklenecky se ohlédl přes rameno a pak se ke mně naklonil přes bar.

„Dane, slyšel jsem, že je velitel hotov s výpočty. Pokud zůstane současné tempo událostí stejné, odhaduje, že jeden z pěti příslušníků praporu se během turnusu dostane do slušného kontaktu.“

Slušný kontakt znamená v naší řeči pořádně velkou přestřelku.

„Skutečně?“

„Jo. A Abú Nadží ostřelovali minulý týden z minometů tři dny v kuse. Ale buď s těmi drby opatrný, kámo, protože nechceme vyplašit slepice, že ne?“

Myslel tím, abych bral jeho cenné informace vážně. Ale když jsem se otočil, abych mu pohlédl zpřímá do očí, ani Dale si nedokázal odpustit dětinský úšklebek. Byl stejně vzrušený jako my všichni ostatní a přes své postavení jsme se zachichotali jako školáci.

Praporčík specialista Dale Norman byl v rotě Y poddůstojníkem s nejvyšší hodností a její zdaleka nejrespektovanější příslušník ze všech.

Otec tří dětí z Portsmouthu byl znám jako pan Flegmatik - nejchladnokrevnější chlap ve městě. Dale byl velký podsaditý mladík a byl známý svým kosti drtícím stiskem ruky. Měl také hluboký hlas jako Frank Bruno a vždy mluvil přirozeně pomalu, což mu okamžitě dodávalo zdání autority.

Byl také mým dobrým kámošem. Byli jsme téměř dvacet let ve stejném praporu. Prožili jsme celou kariéru společně a vyrostli jsme spolu. Nikdy po mně nechtěl, abych mu říkal pane, což jsem podle předpisů měl, a vždy byl připravený si popovídat, když jsem to potřeboval.

Po vánočním opušťáku jsme nastoupili přímo do tvrdého tříměsíčního operačního výcviku pod vedením jednotky zvané OPTAG (Operational Training and Advisory Group), což byli armádní experti na život v poli. Byl to rutinní balíček, obnovovací kurs pro všechny vojenské dovednosti ušitý na míru jižnímu Iráku. To znamenalo výcvik s vrtulníky, hlídkování, kontrolní stanoviště na silnicích, nepokoje, evakuace obětí, nějaké

základy arabštiny. A hodně úsměvů.

„Iráčané jsou zvyklí na vojáky se zbraněmi, kteří je terorizují,“ říkával jeden z instruktorů. „Způsobem, jak ukážeme, že jsme jiní než Saddámovi gangsteři, je úsměv. Poznejí tak, že jim neublížíme.

„Takže se usmívejte, vy sráči.“

Budeme se usmívat na hlídkách. Budeme se usmívat na kontrolních stanovištích. Budeme se usmívat při vyskakování z vrtulníků. Usmívali jsme se sakra tak moc, že nás na konci každého dne bolela ústa.

Vyslal jsem četů na řadu tvrdých fyzických cvičení do Kanady a na Salisburské pláně. Irák bylo nebezpečné místo a stále tam pravidelně zabíjeli britské vojáky. Došlo mi, že mám povinnost postarat se, aby moji chlapci dostali tu nejlepší šanci na přežití. Na začátku proběhla debata o tom, zda si vůbec budeme brát naše dlouhány. Někdo z velení usoudil, že většina vybavení roty by vypadala na mírotvornou misi trochu moc agresivně. Místní by se naštváli, kdyby nás viděli s příliš mnoha špičatými věcmi. Nakonec se velení shodlo na kompromisu - minomety zůstanou v Tidworthu, ale odstřelovačské pušky půjdou s námi. Ale nevěděli jsme, že minomety jsou přesně to, co budeme potřebovat.

KAPITOLA 2

Na asfalt letiště v Basře dosedl s těžkým žuchnutím Hercules, pilot přepnul řvoucí motory na zpětný chod a všichni sebou trhli dopředu. V Kataru jsme přestoupili z dopravního letounu Lockheed Tristar do starého armádního koně, protože pohodlný osobní proudový letoun neměl obrannou techniku proti střelám země-vzduch, aby mohl bezpečně přistát v Basře.

Bylo právě po půl deváté ráno 7. dubna, rok od chvíle, kdy město padlo do rukou britských invazních sil.

Od chvíle, kdy jsme překročili hranice Iráku, jsme všichni měli na sobě neprůstřelné vesty a přilby. Jakmile osádka otevřela dveře, letadlo prostoupil teplý vzduch a během pár vteřin přemohl jeho klimatizaci. Vstoupit do něj i bez dodatečné zátěže, kterou jsme na sobě měli, bylo jako vstoupit do pece. A to byla teprve polovina jara, ale teploty už dosahovaly čtyřiceti stupňů Celsia. Z tmavého vnitřku Herculesu bylo jasné sluneční světlo Basry oslepující. Během pěti minut jsme byli od hlavy až k patě úplně propoceni.

To první, co jsem uviděl, byly šťastné úsměvy některých vojáků 1. praporu motorizované pěchoty, seřazených k nastoupení do letadla, ze kterého jsme právě vystoupili. Byli z jednotky v Amáře, kterou jsme měli nahradit. Oni jeli domů a náš příjezd byl konečným potvrzením tohoto faktu. A tu radost měli vtisknutou do tváří.

Když jsme vcházeli do budovy terminálu, jeden z nich zavolal: „Nazdar, chlapi, rád vás vidím.“ Další se zeptal: „Na jak dlouho to tu máte, hoši? Šest měsíců, že? Dobrý Bože, to je fakt na hovno, že jo. Věděli jste, že dnes letím domů?“

Od jeho kámošů se mu dostalo bujarého smíchu. Bylo to normální dobrosrdečné popichování mezi střídajícími se vojáky, které se dělo všude. Ale zdálo se, že to vojáci od motorizované pěchoty myslí opravdu vážně.

Předtím, než všichni vojáci přijíždějící do válečné zóny dorazí na své konečné místo určení, musí nejprve projít dvěma týdny aklimatizace na logistické základně Šajbach. Takže nás naložili na nákladáky a vezli nás tam pouští.

Cestou jsem vyhlížel zpoza neprůstřelné plachty na nákladáku ven. Irák byl přesně taková zasraná díra, jakou jsem očekával podle toho, co jsem viděl ve zprávách. Kolem celé cesty stály zničené irácké tanky a jiná výzbroj. Pouštní planina vypadala jako rozlehlý šroťák. Nekoněčné pozůstatky invaze, před ní první války v Zálivu a iránsko-irácké války ještě předtím. Nikdo je neodstranil. Stopy války zde byly všude a to bylo přesně to, co jsme toužili vidět.

Zatraceně skvělý, konečně jsme tady.

Bylo to také nejbližší, co se kdy kdo z nás dostal k oficiální válce.

Po hodině, co jsme s otevřenými pusami a nosem přitisknutým k okénkům zírali ven, začaly naše první prázdniny v Šajbachu. Jejich cílem bylo, abychom si zvykli na horko a pouštní podmínky jižního Iráku v bezpečí velké základny uprostřed ničeho, kde na nás nebude nikdo střílet, ani se nás nebude snažit vyhodit do vzduchu. Je to také místo, kde si vojáci v Iráku mohou na pár dní odfrknout od služby na frontě - proto přezdívka Ibiza.

Šajbach je hlavní zásobovací centrum pro devět tisíc britských vojáků v zemi. Stojí na místě starých britských kasáren postavených počátkem 20. století, kdy jsme Iráku poprvé vládli. Dnes je to nejdále, kam se britská armáda dostala do války americkým způsobem. Byl to malý fliček domova zastrčený přímo doprostřed kilometrů písku. Uprostřed řad velkých klimatizovaných obytných stanů je vše, co by si mohl voják kdy přát. Samozřejmě kromě piva a šoustačky. Jsou tam návěsy fast food restaurací jako Pizza Hut a Burger King, velká tělocvična, kavárny, holičství, obchody se suvenýry, kino a dokonce tradiční britský pub, samozřejmě bez alkoholu.

Poté, co jsme si našli ubytování, jsme se se třemi dalšími veliteli čet sešli, abychom od velícího důstojníka roty, majora Justina Featherstona, dostali obecný obrázek o situaci v Iráku. Byl tu už nějakou dobu jako součást předsunuté skupiny. Jeho novinky byly dramatické.

Během posledních osmačtyřiceti hodin, zatímco jsme byli na cestě, to tam všechno skutečně odstartovalo. Ve velkých částech země rozpoutal buřičský šíitský muslimský duchovní Muktada Sadr nepokoje. Jeho bojovníci obsadili policejní stanice a vládní budovy a pokusili se

zaútočit na řadu velitelství koaličních jednotek. Boje byly nejtěžší ve velkých jižních městech v srdci šíitské oblasti. Ve městě Kút, jen sto kilometrů severně od Amáry, zabili ukrajinského vojáka a polské jednotky musely dokonce dočasně opustit svou základnu a nakonec se úplně stáhnout z města.

Potíže se projevovaly již měsíce. V září Muktada sestavil stínovou iráckou vládu. Slíbil, že bude Irák řídit jako přísně islamistický stát, a začal likvidovat své konkurenční šíitské vůdce. Američanům nakonec došla trpělivost. V březnu 2004 jeho noviny zakázali a vydali na něj zatykač pro vraždu.

Muktada jako odplatu mobilizoval svou Mahdího armádu. Boje propukly 5. dubna a po celém jihu začalo Sadrovo povstání.

Jinde na jihu vybojovalo pět set italských vojáků v Násiríji divoký boj s milicí, měli dvanáct obětí, ale zabili patnáct a zranili pětatřicet nepřátel. Španělští vojáci bojovali na ulici se střelci Mahdího armády v Nadžáfu a bulharská základna v Kerbale se ocitla pod těžkou kulometnou palbou a útokem granáty. Jednoho amerického vojáka zabil v chabém šíitském opevnění v Sadr City, předměstí Bagdádu, nedávno přejmenovaném po Muktadově otci, granát s raketovým pohonem (RPG). Také unesli tři japonské a sedm jihokorejských civilistů a Mahdího armáda vyhrožovala, že je upálí zaživa. Z toho, co mohl Featherstone zjistit, bylo pár problémů i v Amáře.

„Dobrá“ zpráva je, řekl Featherstone, že se neočekává, že by to trvalo o moc déle. Rozvědka předpovídala, že se povstání po prvotním výbuchu násilí celkem rychle vytratí.

Kurva. Seděli jsme na prdeli v Šajbachu a sledovali na CNN, jak se všichni ostatní baví. Pro Královský pluk princezny z Walesu to byl ten samej starej příběh. Znovu přijdeme o akci. Ve chvíli, kdy se tam dostaneme, nastane příměří, nebo bude Sadr mrtvý. Celá bouře v čajovém šálku bude u konce. Do prdele, to je neuvěřitelné.

Nejhorší bylo, že jsem s tím nemohl vůbec nic dělat. Musel jsem čekat, až přijede zbytek čtyř, a provést je aklimatizací. Byl jsem pekelně zklamanej.

Nemohl jsem přijít na to, zda je major Featherstone ze Sadrova povstání šťastný nebo smutný. Pravděpodobně trochu od obojího. Bylo to pro něj stejně vzrušující jako pro nás, protože byl voják. Ale znamenalo to také zvýšené riziko pro jeho muže a to pro něj byla hlavní starost.

Major Justin Featherstone byl vojákem pro vojáky. Byl to velmi přístupný a přátelský chlapík. Vždy se velmi snažil, aby ho měli všichni chlapi rádi. Na tom mu opravdu záleželo a zatím se mu to dařilo. Fyzicky byl na svých pětatřicet let předčasně plešatý, ale jinak byl dobře stavěný a na tváři měl vždy drzý úsměv. A nikdy se nebál ušpinit si ruce a makal klidně na každé zasrané práci, kterou zadal svým mužům.

Pokud měl nějakou chybu, pak to, že vyrostl na dobrodružných časopisech pro chlapce. Byl klasickým armádním důstojníkem; jakýmsi druhem amatérského dobrodruha. Vždy organizoval dobrodružná cvičení, výlety nebo vzrušující expedice a nutkání dobrodruha, které zahrnovalo zálibu v ženách, mu zajistilo celkem vzrušující armádní kariéru.

Tím, že mu na operačním turnusu svěřili velení roty Y, nejzkušenějších vojáků v jednotce, dostal major Featherstone šanci prokázat armádě svou hodnotu. S nadšením to přijal.

Znamenalo to vyhybat se problémům, zejména s armádními předpisy, a odvádět bezchybnou práci. Nejdůležitější bylo, aby udržel všechny své chlapy naživu.

Když během pár dnů zbytek odstřelovačské čety konečně dorazil, okamžitě jsem zahájil program. To znamenalo pít nekonečné láhve vody, běhání, hodně úsměvů a nacvičování našich iráckých postupů. To nejdůležitější, v čem jsem chtěl, abychom byli dobří, bylo horní krytí. To jsou dva chlapi stojící vzadu v Land Roveru poskytující vozidlu kruhovou obranu, zatímco je v pohybu. Pokud na nás čekala v Amáře ještě nějaká akce, chtěl jsem, aby na ni byli chlapi dobře připraveni.

Měli jsme také nekonečné lekce o hygieně. O tom, jak si přesně mýt ruce před jídlem, jinak strávíme zbytek turnusu na hajzlíku s průjmem a zvracením. Šajbach měl také tisíc metrů dlouhou střelnici, aby si chlapi mohli nastavit optické zaměřovače na zbraních. Je to vůbec největší střelnice britské armády a my ji považovali za skvělou.

Ale podstatné bylo, že Šajbach byl skutečnou zemí REMF – Rear Echelon Motherfuckers (týlových flákačů). Byla to americká fráze z Vietnamu, ale přejaly ji všechny anglicky mluvící armády na světě. A to mě fakt štvalo, až mě z toho bolela hlava. Po čtyřech dnech na tom místě jsem se už nemohl dočkat, co bude dál, takže jsme se s Dazem rozhodli vymyslet způsob, jak se dostat do Amáry co nejdříve. Cítil se úplně stejně jako já.

Rotný Daz Williamson byl můj zástupce, a i když byl jen o rok mladší, měl právo velet celé četě. Ale před nějakou dobou ho degradovali z rotmistra za to, že praštil nějakého instruktora fyzického výcviku do ksichtu. Shodli jsme se celkem na všem, přesně tak, jak potřebujete od svého zástupce.

Znovu jsem si promluvil s majorem Featherstonem.

„Pane, musím se tam dostat. Při současné krizi je to opravdu důležité. S Dazem uděláme dobrou a důkladnou předávku s velitelem odstřelovačské čtyř motorizované pěchoty, než odejde.“

„No, dobře.“

Pokračoval jsem v lhaní: „Slyšel jsem, že bude odjíždět za pár dní. Chris tu může zůstat a přivést chlapce za dva dny.“

„Hm, chápu. Pokud si tedy, Dane, myslíte, že musíte jít, tak byste měl jít.“

Sdělil jsem tu dobrou zprávu Chrisovi.

Rotný Chris Mulrine, třetí v pořadí velení, byl velmi populární pro svůj ostrovtip, stejně jako pro své skvělé vojenské schopnosti. Neměl čas na kecý a jako obrovský fanda seriálu *Černá zmije* předváděl legendárního generála Melchetta, ovšem jen když byl mimo doslech nějakého mimořádně přiblblého důstojníka.

Dokonalou imitací Melchetta: „Jooo, je to odvaha. Nemají rádi, když se do nich někdo naváží.“ Zavrtěl hlavou.

„Ty parchante. Chápu to. Zůstanu zde a bude ze mne záložáckej flákač. A ty s Dazem si budete pěkně užívat. Vypadni!“

To ho uklidnilo. Dazovi se podařilo sehnat pár míst na pravidelných konvojích do Amáry. Potřebovali pár dalších mužů ozbrojené eskorty. Skočili jsme po možnosti odvozu a oni nepohrdli možností dostat pár odstřelovačů, kteří by jim kryli prdel.

Druhý den v osm hodin ráno jsme našli u hlavní brány Šajbachu konvoj šesti osmitunových nákladáků a několika pancéřovaných Land Roverů. Byly naložené a téměř připravené k odjezdu. Řidič našeho nákladáku tu cestu v minulých dnech už jednou podnikl. Rozhodně nebyl potěšen, že ji musí absolvovat znovu. Ale díky němu jsme za hulákaného rozhovoru přes rachot motorů vyjíždějícího konvoje získali první skutečný náznak toho, jaká je na zemi v Amáře situace.

Motorizovaná pěchota si prožila dva týdny utrpení.

Hlavní základnu opakovaně obklopoval dav víc než tři tisíc demonstrantů. Začalo to jako našťvaný protest, ale dav, který neustále provo-

lával jméno Muktady Sadra, se stával stále agresivnějším. Přes zed' základny pravidelně létaly bomby a do ulic se musely nasadit obrněné transportéry Warrior.

Během posledních dvou nocí museli vojáci vybojovat řadu potyček se střelci Mahdího armády poté, co se dostali pod palbu ručních zbraní.

Šest britských vojáků utrpělo zranění a na oplátku zabili patnáct nepřátel. Byl to nejhorší výbuch násilí v Brity kontrolovaném jižním Iráku od konce války.

A vůbec se nezdálo, že by mělo polevit.

KAPITOLA 3

S Dazem jsme jeli krajinou, aniž jsme znali trasu. Měla to být tříhodinová cesta. Náš konvoj to zvládl za pět, protože řidiči zabloudili. To je docela těžká věc, protože tam je jen jedna silnice.

Ale nám to bylo jedno. Tohle byl skutečný Irák.

S útočnými puškami SA80 na klíně a jen pro jistotu s nábojem v komoře jsme seděli celou cestu s nohama houpajícima se přes zadní postranici osmitunek. Měli jsme skvělý výhled po okolí, kterému budeme dalších sedm měsíců říkat domov.

Během dlouhých úseků cesty jsme jen v tichosti seděli a zírali na krajinu, pokud se tomu dá tak říkat.

„No, to mě poser. To je ale podělanej bordel,“ byl Dazův názor, který jsem sdílel.

Většina Majsánu je neobydlená divočina. Horkem pečená a prachem bičovaná plošina a nevýrazná pustina. Protéká jí řeka Tigris, takže to není poušť. Je ale příliš horká a suchá, než aby se hodila pro farmaření dál než půldruhého kilometru po obou stranách řeky.

Nejchudší z osmnácti iráckých provincií - skutečná prdel fakticky posrané země. Majsán nenávidí zbytek Iráku, který na oplátku nenávidí Majsán. Nikdo jiný se o to místo nestará a to se zase nestará o ně.

Jedním z důvodů, proč je to takové smetiště, je 280 kilometrů dlouhá hranice s Íránem.

Provincie byla osmdesátých letech dějištěm mnoha ošklivých zákopových bojů mezi Saddámovými a teheránskými legiemi. To nejen zničilo to málo průmyslu, co v Majsánu bylo, ale také nadobro vyhnalo většinu jeho obyvatelstva.

Mimo jeho pár měst jsou jedinými krajinnými prvky stovky rozpadajících se tanků a dělostřeleckých valů postavených během války oběma stranami. To a stovky rozpadajících se zavražďovacích kanálů, kterými po desetiletí netekla voda.

Většina domů, které jsme míjeli, byla postavená z hlíněných cihel. A to málo zemědělství, co jsme viděli, bylo absolutně nedotčeno moderními metodami. V některých úsecích to vypadalo, jako bychom cestovali zemí před tisíci lety.

Způsoby chování Majsánců se od těch temných dob také nezměnily. Ve většině provincie neplatí zákony. Její lidé byli vždy divoce nezávislí. Jediná autorita, kterou kdy uznávali, byla kmenová nebo náboženská. Extrémní násilí bylo v Majsánu prostě součástí života. Lidský život tam neměl velkou cenu.

Při jedné ze zastávek na čurání nám náš řidič nákladáku vyprávěl příběh, který slyšel od kluků z motorizované pěchoty.

Před pár týdnů vypukl mezi dvěma kmeny poblíž malého města na jihu Majsánu jménem Kvalat Sálíh spor o vlastnictví krávy. Vyřešili to obvyklým způsobem. Obě strany šly domů a důkladně se vybavily. Setkaly se znovu na poli se všemi svými těžkými zbraněmi a zahájili na sebe navzájem palbu. Na konci dne tam bylo deset mrtvých a čtyřicet raněných.

„Šílení magoři, co?“ zasmál se řidič.

„Jo, ale co se stalo s tou krávou?“ zeptal se Daz.

Patnáct kilometrů od Amáry a nějakých dvě stě čtyřicet kilometrů severně od Basry byl tábor Abú Nadží.

Za Saddámových dnů to bylo obří velitelství jeho 4. armádního sboru - čtyři čtvereční kilometry kasáren, cvičišť a skladů munice. Desítky amerických a britských bombardovacích náletů během obou válek proti Iráku přeměnily tábor na dlouhé děsivé pásy spálených základů a trosek. Místo všech těch desítek tisíc tun pum, které na něj letci shodili, mohli klidně použít atomovou bombu. Nevypadalo by to o moc jinak.

V následujícím chaosu během dvou dnů mezi odletem irácké armády a objevením se paragánů místní obyvatelé tábor úplně vyplenili. Všechny domácnosti na kilometry kolem měly nyní svůj arzenál od AK-47 po těžké kulomety DŠK, RPG a minomety.

Uprostřed pouště trosek zůstalo stát jen pár bloků přízemních kasárenských budov s plochou střechou. Takže královští ženisté kolem nich postavili navršením čtyři metry vysokého hlíněného valu a vykopáním obranného příkopu areál osm set metrů dlouhý a tři sta metrů široký.

Velitelské centrum předchozí bojové skupiny bylo v budově s pevnými zdmi a všichni ostatní žili v řadách a řadách obřích klimatizovaných stanů. PWRR udělal to stejné.